

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **plk. gšt. Ing. M. S.**, bytem J. u M. B. 45, L., zastoupený: Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem, se sídlem Aloise Krále 10, Prostějov, proti žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky**, se sídlem Vítězné náměstí 5, Praha 6, adresa pro doručování: Ministerstvo obrany ČR, náměstí Svobody 471, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2015, č. j. 2288-2/2015-1304,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí personálního rozkazu, kterým náčelník Generálního štábu Armády České republiky (dále jen „žalovaný“ nebo „NGŠ“), zamítl jeho odvolání a potvrdil prvoinstanční personální rozkaz velitele Vzdušných sil (dále jen „VVs“) ze dne 1. 7. 2015, č. j. 59-16/2015-1309. Tímto rozhodnutím s účinností ode dne 1. 7. 2015 nepřiznal VVs ke služebnímu tarifu žalobci jako zástupci velitele 22. základny vrtulníkového letectva (dále jen „zVrl“) příplatek za zvýšenou odpovědnost.

Žalobou napadá žalobce namítané rozhodnutí žalovaného. V jediném žalobním bodu žalobce shledává napadené rozhodnutí, že je nesprávné, nezákonné, vydané v rozporu s právními a ústavními předpisy. VVs jako správní orgán prvního stupně vycházel pouze z § 68e zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích“) a čl. 49 rozkazu ministra obrany č. 63/2015 Věstníku. Personálním rozkazem ze dne 1. 7. 2015 VVs přiznal žalobci služební tarif bez příplatku za zvýšenou odpovědnost, aniž

by dostatečně zjišťoval skutkový stav věci. VVs se nezabýval Protokolem o předání funkce velitele 22. zVrL, pověřením žalobce výkonem funkce zadavatele veřejných zakázek souvisejících se zabezpečením realizace zahraničních cvičení, pověřením žalobce k jednání a právním úkonům při úplatném nabývání majetku, ani rozkazem VVs, kterým byl žalobce pověřen zastupováním velitele 22. zVrL. Tím žalovaný porušil § 3 správního řádu a neoprávněně zasáhl do žalobcova práva na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce si je vědom, že podle jazykového výkladu § 68e zákona o vojácích, jsou v něm taxativně vymezeny osoby, kterým tento příplatek náleží až do výše 15 % služebního tarifu, což nenamítá, ale žalovaný naprosto pominul teleologický výklad normy. V důvodové zprávě je uvedeno, že příplatek za zvýšenou odpovědnost „kompenzuje odpovědnost vedoucího organizačního celku za majetkové a finanční operace, za správu materiálu a majetku státu, a to v řádu i několika miliard Kč. Nejedná se o kompenzaci velitelské a manažerské činnosti.“ Žalobce je dlouhodobě pověřen výkonem funkce velitele 22. zVrL, kterou převzal od předchozího velitele 22. zVrL a jako statutární zástupce je povinen hospodařit a nakládat s nemalými finančními prostředky. Neshledává žádný zákonný důvod, aby mu nebyl přiznán příplatek za zvýšenou odpovědnost. I když funkce zástupce v textu § 68e zákona o vojácích není uvedena, je třeba aplikovat účelový a systematický výklad a přiznat mu odměnu za zvýšenou odpovědnost při nakládání s nemalými finančními prostředky, která je kladena jak na velitele útvaru, tak analogicky i na zástupce velitele útvaru pověřeného výkonem neobsazené funkce velitele útvaru.

Žalobce shrnuje, že užitým právním výkladem žalovaného došlo k porušení zásady rovnosti v odměňování podle čl. 28 Listiny základních práv a svobod, podle které zaměstnanci mají právo na spravedlivou odměnu za práci. Tato zásada, vedle zákoníku práce, který lze subsidiárně užít, je uvedena i v § 66 odst. 1 věta první zákona o vojácích, podle kterého má „voják nárok na služební plat za výkon služby ve výši odpovídající služebnímu zařazení, podmínkám výkonu služby a služební výkonnosti.“ Není možné, aby příplatek za zvýšenou odpovědnost náležel pouze veliteli útvaru a nenáležel zástupci velitele útvaru pověřeného výkonem funkce velitele útvaru, který vykonává naprosto srovnatelnou práci ve funkci, která je dlouhodobě neobsazena. Navrhuje, aby namítané rozhodnutí bylo zrušeno.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 16. 12. 2015, k meritu věci poukázal na to, že podle § 68e zákona o vojácích *příplatek za zvýšenou odpovědnost náleží až do výše 15% služebního tarifu stanoveného v § 68 odst. 2 zákona o vojácích veliteli vojenského útvaru, vojenského záchranného útvaru, náčelníkovi, vedoucímu nebo řediteli vojenského zařízení nebo vojenského správního úřadu a řediteli nebo veliteli organizačního útvaru ministerstva nebo Vojenského zpravodajství, který je ministrem zmocněn k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky, sestavování ekonomického výkazu o vyčleněných a použitých finančních prostředcích a personálních a majetkových zdrojích. Ze zákona nevyplývá, že tento zvláštní příplatek náleží i jejich zástupcům.*

Žalobce byl zařazen na systemizovaném místě zástupce velitele 22. zVrL, zastupování velitele útvaru měl ve svém popisu činnosti. Tato pozice není výslovně uvedena v zákonném ustanovení, které žalobce namítá, proto není možné podle stávající právní úpravy mu požadovaný nárok přiznat, i přesto, že měl stejnou odpovědnost jako by měl velitel útvaru. K výkladu § 68e zákona o vojácích bylo gestorem platové politiky v resortu Ministerstva obrany (Sekce státního tajemníka Ministerstva obrany) vydáno upřesnění, ze kterého vyplynulo, že „zvláštní příplatek za zvýšenou odpovědnost nenáleží zástupci velitele útvaru, ani vojákovi, který je v pozici nákladového střediska, ale není velitelem útvaru. Příplatek

nenáleží vojákovi, který je dočasně pověřen výkonem funkce velitele útvaru nebo je dočasně pověřen zastupováním funkce velitele útvaru.“ Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

V replice žalobce trvá na podané žalobě, doplňuje, že žalovaný se dopouští přehnaného formalismu, pokud tvá na doslovném znění bez přihlédnutí ke specifické situaci, poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2005 Pl. ÚS 27/04 a na připravovanou právní úpravu § 68j odst. 4, 5 zákona o vojácích.

Podáním ze dne 24.2.2016 žalobce k žalobě doručil další personální rozkaz žalovaného, který byl vydán dne 16. 2. 2016, pod č. j. 401-4/2016-1304. Vůči němu směřuje obdobnou žalobní námitku, jako uvedl k žalobě a dne 6. 6. 2016 doručil soudu další podání, kterým nový nárok upřesňuje a současně navrhuje, aby soud obě žaloby „spojil“, neboť se jedná o skutkově i právně stejnou věc.

Městský soud v Praze (dále jen „Městský soud“) nesdílel názor žalobce a později podanou žalobu vyloučil k samostatnému projednání.

Městský soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).

Městský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Při svém rozhodování byl povinen vycházet ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud posoudil věc takto.

Co se týká právní úpravy, vycházel soud z platné právní úpravy z doby rozhodování správního orgánu. Podle § 66 odst. 1 zákona o vojácích „Voják má nárok na služební plat za výkon služby ve výši odpovídající služebnímu zařazení, podmínkám výkonu služby a služební výkonnosti. Nárok na služební plat má také v dalších případech stanovených zákonem. Za služební plat se považují peněžitá plnění poskytovaná vojákovi Českou republikou ve výši a za podmínek stanovených touto hlavou.“

Podle § 68e zákona o vojácích „Veliteli vojenského útvaru, vojenského záchranného útvaru, náčelníkovi, vedoucímu nebo řediteli vojenského zařízení nebo vojenského správního úřadu a řediteli nebo veliteli organizačního útvaru ministerstva nebo Vojenského zpravodajství, který je ministrem zmocněn k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky, sestavování ekonomického výkazu o vyčleněných a použitých finančních prostředcích a personálních a majetkových zdrojích, náleží příplatek až do výše 15 % služebního tarifu stanoveného v § 68 odst. 2. Příplatek se zaokrouhluje na celé desetikoruny směrem nahoru.“

Podle § 68j odst. 4 zákona o vojácích „Vojákovi, který je pověřen výkonem služby v jiném služebním zařazení a tomuto služebnímu zařazení přísluší vyšší hodnost, než jaká přísluší služebnímu zařazení vojáka, náleží po dobu tohoto pověření služební tarif z vyšší hodnosti.“ Podle odst. 5 tohoto ustanovení „Vojákovi, který zastupuje vojáka v jiném služebním zařazení po dobu delší než 4 týdny a tomuto služebnímu zařazení přísluší vyšší

hodnost, než jaká přísluší služebnímu zařazení vojáka, náleží po dobu zastupování v jiném služebním zařazení služební tarif z vyšší hodnosti.“

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci, tehdy v hodnosti plukovníka, dne 1. 7. 2015 pod č. j. 59-16/2015-1309 VVs vydal Personální rozkaz, kterým mu stanovil plat, jehož složku tvoří služební tarif. V odůvodnění se uvádí, že ode dne 1. 7. 2015 je žalobce zařazen na systemizované místo zástupce velitele 22. zVrl a náleží mu služební tarif pro hodnost plukovníka.

Proti tomuto personálnímu rozkazu žalobce jako odvolatel podal odvolání.

V napadeném personálním rozkazu NGŠ odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění žalovaný uvedl, že vycházel z platné právní úpravy, která příplatek za zvýšenou odpovědnost vymezuje ve prospěch okruhu taxativně uvedených osob, které jmenuje a cituje zákon. Z právní úpravy nevyplývá, že příplatek by měl náležet i zástupcům z uvedeného taxativně vyjmenovaného okruhu osob. Námitka odvolatele, že byl v souladu s ustanovením § 13a zákona o vojácích z povolání dnem 1. 7. 2015 z nařízení náčelníka štábu velitelství Vzdušných sil pověřen zastupováním ve služebním zařazení velitele 22. zVrl, nijak ze správního spisu nevyplývá, zároveň realizace tohoto personálního opatření uvedenou formou, tedy nařízením náčelníka štábu velitelství Vzdušných sil, není podle právní a vnitřních předpisů možná. Podle § 145a zákona o vojácích se ve věcech služebního poměru rozhoduje o pověření výkonem služby nebo o zastupování v jiném služebním zařazení personálním rozkazem podle § 145a odst. 1 písm. f) zákona o vojácích. Z informačního systému o službě a personálu bylo zjištěno, že žádný personální rozkaz, kterým by byl odvolatel ke dni 1. 7. 2015 pověřen výkonem služby v jiném služebním zařazení, vydán nebyl. Z čl. 49 RMO č. 63/2015 Věstníku „Některá ustanovení o průběhu služby vojáků z povolání“ současně vyplývá, že je-li voják zařazen na služebním místě zástupce velitele, nebo má zastupování v popisu činnosti, nelze jej pověřit zastupováním na služebním místě velitele. Odvolatel je zástupce velitele 22. zVrl a zastupování velitele má odvolatel ve svém popisu činnosti. Pozice zástupce velitele není výslovně uvedena v § 68e zákona o vojácích z povolání, tedy v taxativním výčtu osob, kterým náleží zvláštní příplatek za zvýšenou odpovědnost.

K dotazu soudu žalovaný upřesnil, že velitel 22. zVrl musí být pilot, žalobce pilotem nebyl. Na základně nebyl pilot v plukovnícké hodnosti, kterou disponoval žalobce, proto žalobce byl dočasně pověřen jejím řízením do ustanovení tzv. létavého velitele.

Městský soud konstatuje, že ačkoli žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, vydané v rozporu s právními a ústavními předpisy, pak vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil jen široce nekonkrétním konstatováním bez souvislosti se skutkovou či právní výtkou, aby se jí soud mohl relevantně zabývat. Žalobce by soud měl odkázat na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy, aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával

skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby. S ohledem na takto ryze obecně formulovanou a koncipovanou námitku soud neshledal, že by rozhodnutí žalovaného bylo nesprávné a nezákonné, vydané v rozporu s právními a ústavními předpisy.

Jak je patrné z personálního rozkazu vydaného VVs, žalobci byl přiznán pouze služební tarif. Je odůvodněn tím, že ode dne 1. 7. 2015 je žalobce zařazen na systemizované místo zástupce velitele 22. zVrl a náleží mu služební tarif pro hodnost plukovníka. Toto rozhodnutí má konstitutivní povahu, na jeho základě byl žalobci přiznán plat – služební tarif, který je mu vyplácen. Soud neshledal, že tímto postupem bylo porušeno ustanovení § 68e zákona o vojácích, v němž je taxativní výčet funkcí, kterým náleží příplatek za zvýšenou odpovědnost až do výše 15% služebního tarifu.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný ani VVs nezohlednili protokol o předání funkce velitele 22. zVrl, jeho pověření Ministrem obrany, jeho další pověření k právním úkonům za Českou republiku, ani rozkaz VVs, kterým byl pověřen k zastupování, pak ustanovení § 68e zákona o vojácích ve svém znění nepředpokládá, že by se funkčně nadřazený orgán měl před tím, než přizná předmětný příplatek za zvýšenou odpovědnost měl zabývat obsahem dokumentů, jež žalobce uvádí, nýbrž přiznává určitým funkcím tento druh příplatku bez dalšího. Příplatek za zvýšenou odpovědnost se přizná taxativně stanovenému okruhu osob, správní orgán tudíž neměl žádný prostor pro správní uvážení a proto tento příplatek žalobci nepřiznal, k tomu nebyla správnímu orgánu umožněna autonomní úvaha. Současně nelze opomenout, že s výjimkou předávacího protokolu, kterým dřívější velitel předal žalobci jako přebírajícímu funkci, byly ostatní žalobcem zmiňované dokumenty vydány až poté, co mu vydán personální rozkaz dne 1. 7. 2015. Byly vydány až poté, co žalobce byl ode dne 1. 7. 2015 zařazen na systemizované místo zástupce velitele 22.zVrl. Evidentně mají návaznost na tuto funkci zastávanou žalobcem.

Pokud žalobce poukazuje na to, že žalovaný porušil § 3 správního řádu, pak soud nespécifikuje, v čem konkrétně měl žalovaný porušit namítané zákonné ustanovení, v tomto směru soud poukazuje na výše uvedenou zásadu dispozitivnosti. V § 3 správního řádu se uvádí „Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti,...“ Řízení ve věcech služebního poměru je správním řízením, což znamená, že na otázky neupravené zákonem o vojácích, se podpůrně užije správní řád, s výjimkou § 144 zákona o vojácích, podle něj se na řízení ve věcech služebního poměru nevztahuje § 10 až 12, § 14, § 33 odst. 2 písm. c), § 79 odst. 5, hlava XI části druhé a § 175 správního řádu. V tomto případě se primárně aplikuje § 68e zákona o vojácích, nikoli zjišťování stavu věci podle § 3 správního řádu. Ustanovení § 68e zákona o vojácích zjišťování stavu věci před přiznáním uvedeného příplatku však nepředpokládá. Platí výlučně pro taxativní okruh osob, na něž se vztahuje. Mezi tento okruh oprávněných funkcí nepatří funkce zástupce velitele.

Žalobce dále poukazuje na znění důvodové zprávy, že tento druh příplatku má kompenzovat *odpovědnost vedoucího organizačního celku za majetkové a finanční operace, za správu materiálu a majetku státu, a to v řádu i několika miliard Kč. Nejedná se o kompenzaci velitelské a manažerské činnosti.*

Soud konstatuje, že podle Důvodové zprávy k zákonu č. 332/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, se k § 68e zákona o vojácích uvádí „Jedinečné postavení velitele vojenského útvaru, vojenského záchranného útvaru, velitele nebo ředitele či náčelníka vojenského zařízení nebo vojenského správního úřadu a ředitele či velitele organizačního útvaru ministerstva nebo Vojenského zpravodajství, co se týče kompletní odpovědnosti za celkový chod řízeného subjektu, se navrhuje oproti ostatním vojákům v téže vojenské hodnosti zvýhodnit měsíčním

příplatkem ve výši 5 % minimálního služebního tarifu stanoveného zákonem. Měsíční příplatek bude konstantní a nebude se zvyšovat v návaznosti na případnou budoucí valorizaci služebních tarifů. Tento příplatek bude náležet maximálně 250 vojákům z povolání. K zamezení potenciálních problémů o výši příplatku se stanovuje způsob zaokrouhlení.“, se toto ustanovení nevztahuje, ani nemůže vztahovat na žalobce, jak je níže uvedeno, neboť není velitelem vojenského útvaru.

Byť žalobce uvádí, že neshledává žádný zákonný důvod, aby mu nebyl přiznán příplatek za zvýšenou odpovědnost, opomíjí základní podmínku pro vedení této letecké základny k vojenské odbornosti.

Žalobce byl ustanoven personálním rozkazem ze dne 1. 7. 2015 na systemizované místo zástupce velitele 22. základny vrtulníkového letectva. Z pozice zástupce velitele základny, z důvodu dlouhodobé neobsazenosti systemizovaného místa velitele základny jinou osobou toto systemizované místo de facto vykonával. Na systemizované místo velitele základny nebyl nikdy ustanoven, neboť nesplňoval základní požadavek odbornosti pilotní - nebyl pilotem. Velitel letecké základny, kde žalobce jako zástupce velitele působil, však pilotem být musí. Teleologický výklad, kterého se žalobce domáhá, není proto v dané věci případný.

Důvodová zpráva dále předpokládá, že vojenská hodnost má vyjadřovat postavení vojáka v systému ozbrojených sil a tomuto postavení má odpovídat základní plat, který bude vyjádřen služebním tarifem. Přiznání motivačních složek platu, kterými bude možno základní plat navýšit, bude záviset především na osobních výsledcích prokázaných vojákem a vyhodnocených ve služebním hodnocení, nikoliv na subjektivním pocitu služebního orgánu. Žádoucí výsledky budou přímo svázány s platovým hodnocením. Příplatek za zvýšenou odpovědnost pak kompenzuje odpovědnost vedoucího organizačního celku za majetkové a finanční operace, za správu materiálu a majetku státu, a to v řádu i několika miliard Kč. Nejedná se o kompenzaci velitelské a manažerské činnosti. Vojenská hodnost žalobce, i jeho postavení tak byly dostatečně ohodnoceny v rámci služebního tarifu. Na velitele dané letecké základny se tak kladou jiné nároky než na jeho zástupce. Nelze užít z tohoto důvodu ani jiný druh výkladu než užil žalovaný, nejedná se o přehnaný formalismus, nýbrž o dodržování zákona.

Pokud dále žalobce namítá, že ž došlo k porušení zásady rovnosti v odměňování, porušení Listiny základních práv a svobod, rovnost v odměňování či ustanovení zákoníku práce, pak lze odkázat na znění v Důvodové zprávě, která se tímto také zabývala, v níž se výslovně uvádí, že „Návrh zákona byl zpracován ve spolupráci s Ministerstvem práce a sociálních věcí, Ministerstvem financí a odborem kompatibility Úřadu vlády ČR. Materiál byl rovněž konzultován s Ministerstvem vnitra. Základní nové principy odměňování byly dlouhodobě konzultovány s personálními a finančními pracovníky Ministerstev obrany Slovenské republiky, Polské republiky a Maďarské republiky, a to v rámci pravidelných setkání. Konzultovány byly i systémy odměňování s příslušníky jiných armád, především Francie, Velké Británie a USA. Nezbytné je však podotknout, že právě v těchto státech mají ozbrojené síly dlouholetou tradici a postavení ozbrojených sil a jejich společenský význam je diametrálně odlišný od České republiky. Proto za velmi přínosné lze považovat zkušenosti ozbrojených sil Slovenské republiky pro svou blízkost jak společenským, politickým, tak i ekonomickým aspektům.“ Dále se v Důvodové zprávě uvádí, „Předkládaný návrh zákona není v rozporu s Ústavou České republiky, ústavním pořádkem a právním řádem České republiky. Zhodnocení bylo provedeno ve vztahu k čl. 1 a 2 Ústavy České republiky. Jsou respektovány články 2, 3, 4, 28, a 36 Listiny základních práv a svobod.“

Dále lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 Ads 10/2013-21 „...lze odkázat i na (pro Nejvyšší správní soud závaznou) judikaturu zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů: „Právní povaha služebního poměru vojáka z povolání postihuje zvláštní povahu ‚zaměstnavatele‘ jako primárního nositele veřejné moci, potřebu pevného začlenění vojáka do organismu veřejné moci a účast na jejím výkonu. Tato potřeba zasahuje tak daleko, že tu nejde o modifikaci soukromoprávního poměru, ale (stejně jako u některých dalších kategorií veřejných a zvláště státních zaměstnanců) o specifický státně zaměstnanecký poměr veřejného práva. Vodítkem může být i charakter právní úpravy, kdy právě u služebních poměrů má tato úprava kodexový charakter a použití zákoníku práce je buď vůbec, nebo z převážné části vyloučeno.“ (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 4. 5. 2005, čj. Konf 51/2004-9, č. 615/2005 Sb. NSS). Shodně judikuje i Nejvyšší soud (srov. např. rozsudky z 9. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2470/2012, a ze dne 18. 10. 2005, sp. zn. 21 Cdo 245/2005).“

Žalobcův odkaz na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 27/04 ze dne 1. 11. 2005 (v podání ze dne 15. 2. 2016), není v dané věci případný, neboť zmíněný nález se zabýval předkládáním změn obecně závazné vyhlášky obce nadřízenému orgánu územního plánování.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Městský soud k závěru, žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Posouzení žaloby jako nedůvodné nemůže ovlivnit ani skutečnost, že s účinností od 1. 7. 2016 došlo k novelizaci a doplnění zákona o vojácích, a to zákonem č. 47/2016 Sb., a kterým se do ustanovení § 68j na konci odstavců 4 a 5 doplňují slova „... je-li to pro něj výhodnější, a lze mu přiznat příplatek za zvýšenou odpovědnost“. Změnu pohledu na nastolenou otázku zákonodárce akceptoval přijetím zmíněné novely zákona o vojácích, kdy cílem nové právní úpravy je „náprava“ nahlížení na uvedený příplatek. Tento zákon nelze užít zpětně.

O nákladech řízení Městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, nevznikly žádné náklady, které by převyšovaly náklady jeho běžné úřední činnosti, proto mu jejich náhradu soud nepřiznal. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto na náhradu nákladů řízení právo nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. března 2017

JUDr. Jan Ryba, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.